

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 126.901 van 6 januari 2004
in de zaak A.102.812/XIV-3051.**

In zake : XXX,
 wonende te 1030 BRUSSEL,

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, geboren op 8 oktober 1974 en van beweerde Joegoslavische nationaliteit, op 1 maart 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 februari 2001 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 17 oktober 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 12 november 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 10 december 2003 om 14.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A HAEGEMAN die, loco Advocaat M. KEMPENEER verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur K. DEBERGH, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur M. STERCK;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij komt België binnen op 7 september 1999 en verklaart zich vluchteling op 8 september 1999.

1.2. Op 17 oktober 2000 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 7 februari 2001 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal, die de bestreden beslissing uitmaakt, is als volgt gemotiveerd :

“(…)

Betrokkene werd verhoord op 26 januari 2001 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Albanese taal machtig is.

Volgens haar verklaringen zou betrokkene een etnisch Albanese afkomstig uit Crnotince, gemeente Preshevo, Zuid-Servië, zijn. In 1996 zouden betrokkene schoonvader en schoonbroer opgepakt zijn en in de gevangenis opgesloten zijn. In november 1997 of 1998 zou betrokkene echtgenoot voor haar huis beschoten zijn. Vervolgens zou de Servische politie nog minstens twintigmaal thuis zijn langsgeweest. In augustus 1999 zou betrokkene met haar echtgenoot en twee minderjarige kinderen via Albanië naar België gevlucht zijn, waar ze op 8 september 1999 asiel vroeg. Betrokkene is niet in het bezit van enig identiteitsdocument.

Er dient te worden opgemerkt dat betrokkene niet aannemelijk gemaakt heeft daadwerkelijk afkomstig te zijn uit de streek naar Preshevo. Zo kende betrokkene naast haar beweerde geboorte- en woonplaats Crnotince slechts drie (vermeende) naburige dorpen met name Ternovc, Llukac en Bujanovc. Ternovc, dat betrokkene op zo'n zes kilometer van Crnotince situeerde, is echter een dorp in de gemeente Bujanovc, op zo'n twintig kilometer van Crnotince. Het dorp Llukac is dan weer niet terug te vinden in de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikte (o.a. staf- en landkaarten, UNHCR, Kosovo Atlas, februari 2000), en Bujanovc is geen dorp, maar een stad in de gemeente waartoe haar beweerde woonplaats behoort. Van de dorpen Letovicë, Bukovc, Tushajë en Norcë had betrokkene al gehoord, maar ze kon ze niet situeren, hoewel ze slechts binnen een straal van amper tien kilometer van Crnotince liggen. Van de naburige dorpen Biljaq en Dobrosin had ze nog nooit gehoord. Ook kende betrokkene naast Preshevo geen enkele andere stad in de buurt. Verder kende betrokkene geen fabrieken, rivieren, hotels, belangrijke wijken of straten van Preshevo of in de omgeving ervan, en beweerde ze dat de postcode van de stad het telefoonprefix was. Verder had ze nog nooit gehoord van de courant gebruikte Servische benaming voor politiepost en Ministerie van Binnenlandse Zaken.

Wat haar identiteitsdocumenten betreft, beweerde betrokkene enkel een paspoort gehad te hebben. Dit document zou volgens betrokkene(s) als intern identificatiedocument gebruikt worden terwijl algemeen geweten is dat een Joegoslavisch paspoort enkel voor extern gebruik

geldt. Betrokkene verwees naar dit document met zowel de Servische en Albanese term voor paspoort als met de Albanese term voor identiteitskaart. Van de Servische term voor identiteitskaart en geboorteakte had ze echter nog nooit gehoord.

Bovendien moet worden opgemerkt dat betrokkenes relaas op enkele fundamentele punten afwijkt van de verklaringen afgelegd door haar echtgenoot, XXX, waardoor de geloofwaardigheid bijkomend wordt aangetast. Zo beweerde betrokkene dat haar echtgenoot in november 1997 of 1998 zou beschoten zijn en dat ze nog tot augustus 1999 in Crnotince zou gewoond hebben (verhoor CGVS, p. 5-7). Haar echtgenoot daarentegen beweerde dat hij al op 17 oktober 1997 zou neergeschoten zijn en onmiddellijk daarna naar Tirana zou gegaan zijn, waar hij verschillende maanden zou verbleven hebben (verhoor CGVS man, p. 6). Verder verklaarde betrokkene vóór november 1997 of 1998 nooit problemen met de Servische politie gehad te hebben. Wel zou de Servische politie tot augustus 1999 nog minstens twintigmaal zijn langsgeweest (verhoor CGVS, p. 6-7). Haar echtgenoot echter beweerde dat de Servische politie tussen 1992 en 1997 slechts tweemaal thuis zou zijn langsgeweest als betrokkene aanwezig was (verhoor CGVS man, p. 8-9). Tenslotte beweerde betrokkene dat haar schoonvader en schoonbroer reeds in 1996 zouden opgesloten zijn (verhoor CGVS, p. 7-8), terwijl haar echtgenoot beweerde pas op weg naar Tirana, in Kosovo, van vrienden te hebben vernomen dat zijn vader en broer opgepakt en opgesloten zouden zijn (verhoor CGVS man, p. 1, 10).

Gezien bovenstaande vaststellingen kan geen geloof gehecht worden aan betrokkenes afkomst, noch aan haar vluchtrelaas.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 17 oktober 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.

(...).”.

2. Overwegende dat de Minister van Binnenlandse Zaken in zijn nota een exceptie van onontvankelijkheid aanvoert omdat de vordering tot nietigverklaring niet zou voldoen aan de bepalingen van artikel 3, 1/, van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij woont te 1030 BRUSSEL, ; dat op dit ogenblik vaststaat dat de verzoekende partij een vaste woonplaats heeft in het Rijk, waar zij impliciet woonplaatskeuze heeft gedaan; dat alle briefwisseling naar deze woonplaats kan worden verstuurd; dat dit blijkt uit de ondertekening voor ontvangst door de verzoekende partij van de aangetekende zending met ontvangstbewijs, houdende de mededeling van de zittingsdatum; dat de verzoekende partij haar Advocaat heeft verwittigd van de zittingsdatum, zodat de verzoekende partij rechtsgeldig vertegenwoordigd werd op de openbare zitting van 10 december 2003; dat dienvolgens het doel beoogd door voornoemde bepaling werd bereikt; dat de exceptie wordt verworpen;

3.1. Overwegende dat verzoekster een eerste middel afleidt uit de schending van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet); dat zij aanvoert dat zij op 6 februari 2001 een aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend om humanitaire redenen en dat de Minister van Binnenlandse Zaken een

motivatiefout zou maken mocht hij een bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten tegen verzoekster uitvaardigen;

Overwegende dat de thans bestreden beslissing de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 februari 2001 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 17 oktober 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, betreft; dat voormelde beslissing uitspraak doet over de ontvankelijkheid van verzoeksters asielprocedure, waarbij in casu verzoeksters vraag om erkenning als vluchteling bedrieglijk wordt verklaard en haar het verblijf op het grondgebied wordt geweigerd; dat deze procedure volledig los staat van de procedure die verzoekster op basis van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet heeft ingediend bij de burgemeester van haar verblijfplaats, zodat voormeld artikel niet dienstig kan worden ingeroepen tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen; dat het eerste middel overigens betrekking heeft op een op het ogenblik van het indienen van de verzoekschriften bij de Raad van State nog te nemen beslissing; dat het eerste middel onontvankelijk is;

3.2. Overwegende dat verzoekster een tweede middel afleidt uit de schending van artikel 52, § 2, van de Vreemdelingenwet, van artikel 6 van het EVRM, van de rechten van verdediging, van “het algemeen principe van voorafgaandelijk verhoor”, en van de schending van “de substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven formaliteiten”, omdat zij het verhoorverslag van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet heeft gezien, noch ondertekend; dat verzoekster aanvoert dat, aangezien de bestreden beslissing melding maakt van tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen en die van haar echtgenoot, haar rechten van verdediging werden geschonden; dat verzoekster daaraan toevoegt dat “incoherente tegenstrijdigheden enkel zichtbaar zijn en voortkomen uit een slechte interpretatie van zijn (haar) woorden”;

Overwegende dat verzoekster niet aangeeft hoe en waarom artikel 52, § 2, van de Vreemdelingenwet werd geschonden, zodat dit onderdeel van het tweede middel onontvankelijk is; dat wat de beweerd schending van artikel 6 van het EVRM betreft, het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest van 5 oktober 2000, in de zaak MAAOUIA tegen Frankrijk, heeft geoordeeld dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied niet onder artikel 6, § 1, van het EVRM vallen; dat dit artikel bijgevolg niet dienstig kan worden aangevoerd;

Overwegende dat het vermoeden geldt, tot bewijs van het tegendeel, dat in het verslag van de jurist van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wordt opgenomen wat de asielzoeker heeft verklaard, aangezien de jurist die het interview afneemt in zijn hoedanigheid van afgevaardigde en vertegenwoordiger van de Commissaris-generaal optreedt als een beëdigd ambtenaar die er alle belang bij heeft, gelet

op zijn statuut, om de verklaringen van de asielzoeker zo precies en volledig mogelijk te noteren; dat het bewijs van het tegendeel niet door verzoekster wordt geleverd; dat bovendien de jurist die optreedt in voornoemde hoedanigheid er geen belang bij heeft dat de verklaringen van de kandidaat-vluchteling onjuist zouden worden weergegeven; dat tenslotte uit het administratief dossier blijkt dat het interview afgenomen op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ernstig en grondig is gebeurd; dat dit blijkt uit de inhoud van het interview en uit de omvang ervan; dat verzoekster de vastgestelde tegenstrijdigheden in haar verzoekschriften niet weerlegt, laat staan ontkent; dat zij de tegenstrijdigheden enkel toeschrijft aan een verkeerde interpretatie van haar woorden, doch nalaat aan te duiden op welke wijze haar woorden verkeerd zouden zijn geïnterpreteerd; dat de rechten van verdediging van verzoekster niet werden geschonden; dat het tweede middel, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond is;

3.3. Overwegende dat verzoekster een derde middel afleidt uit de schending van artikel 3 van het EVRM, doordat zij ernstige redenen heeft om te vrezen voor een terugkeer naar haar land van herkomst en meer bepaald naar Crnotince; dat verzoekster aanvoert dat zij bij een terugkeer “aangehouden zou worden en beestachtig gefolterd en gevangen genomen” en dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de door verzoekster aangehaalde feiten, waaruit blijkt dat haar leven of haar vrijheid zou kunnen worden bedreigd bij een eventuele terugkeer, niet degelijk heeft ingeschat;

Overwegende dat uit de analyse van de overige middelen blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij afkomstig is van de door haar beweerde streek, zodat de door haar voorgehouden vrees voor vervolging bij een eventuele terugkeer ernstig in twijfel kan worden getrokken; dat het derde middel ongegrond is;

3.4. Overwegende dat verzoekster een vierde middel afleidt uit de schending van de motiveringsplicht en aanvoert dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een manifeste appreciatiefout heeft gemaakt door het “eenvoudigweg (...) ontkennen van de oorsprong en de nationaliteit van betrokkene” op basis van zwakke criteria, zoals onder meer haar onwetendheid over de Servische benaming voor een geboorteakte, onwetendheid omtrent de namen van een politieke partij alsook omtrent het zonenummer, de postcode en de naam van de belangrijkste wandelstraat van de stad Preshev; dat verzoekster daaraan toevoegt dat haar kennis op zich niet “(kan) rechtvaardigen dat zij ontdaan is van haar nationaliteit en de werkelijkheid van haar oorsprong”;

Overwegende dat verzoekster niet ontkent dat zij het Rijk is binnengekomen zonder identiteitspapieren of reisdocumenten; dat de bevoegde instanties de asielaanvraag derhalve dienen te onderzoeken aan de hand van de door verzoekster afgelegde verklaringen; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op grond hiervan heeft vastgesteld dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt daadwerkelijk

afkomstig te zijn uit de streek van Preshevo; dat de motieven die de Commissaris-generaal hiertoe hebben doen besluiten terug te vinden zijn in de volgende passus van de bestreden beslissing:

“Zo kende betrokkene naast haar beweerde geboorte- en woonplaats Crnotince slecht drie (vermeende) naburige dorpen met name Ternovc, Llukac en Bujanovc, op zo’n twintig kilometer van Crnotince. Het dorp Llukac is dan weer niet terug te vinden in de informatie waarover het Commissariaat-Generaal beschikte (o.a. staf- en landkaarten, UNHCR, Kosovo Atlas, februari 2000), en Bujanovc is geen dorp, maar een stad in de gemeente waartoe haar beweerde woonplaats behoort. Van de dorpen Letovicë, Bukovc, Tushajë en Norceë had betrokkene al gehoord, maar ze kon ze niet situeren, hoewel ze slechts binnen een straal van amper tien kilometer van Crnotince liggen. Van de naburige dorpen Biljaq en Dobrosin had ze nog nooit gehoord. Ook kende betrokkene naast Preshevo geen enkele andere stad in de buurt. Verder kende betrokkene geen fabrieken, rivieren, hotels, belangrijke wijken of straten van Preshevo of in de omgeving ervan, en beweerde ze dat de postcode van de stad het telefoonprefix was. Verder had ze nog nooit gehoord van de courant gebruikte Servische benaming voor politiepost en Ministerie van Binnenlandse Zaken. Wat haar identiteitsdocumenten betreft, beweerde betrokkene enkel een paspoort gehad te hebben. Dit document zou volgens betrokkene als intern identificatiedocument gebruikt worden terwijl algemeen geweten is dat een Joegoslavisch paspoort enkel voor extern gebruik geldt. Betrokkene verwees naar dit document met zowel de Servische en Albanese term voor paspoort als met de Albanese term voor identiteitskaart. Van de Servische term voor identiteitskaart en geboorteakte had ze echter nog nooit gehoord. (...) Gezien bovenstaande vaststellingen kan geen geloof gehecht worden aan betrokkenes afkomst.”

Overwegende dat verzoekster in het vierde middel de hierboven vermelde onwetendheden en gebrekkige kennis van haar streek niet ontkent, noch poogt er een verklaring voor te geven; dat verzoekster ten onrechte aanvoert dat de door de Commissaris-generaal ingeroepen elementen te zwak zijn om te kunnen besluiten dat aan haar afkomst geen geloof kan worden gehecht, nu uit de lezing van de bestreden beslissing en uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat haar kennis van de streek waarvan zij beweert afkomstig te zijn dermate beperkt is dat de Commissaris-generaal op grond hiervan in redelijkheid kon besluiten dat aan verzoeksters afkomst geen geloof kan worden gehecht; dat het vierde middel ongegrond is;

3.5. Overwegende dat verzoekster een vijfde middel afleidt uit de schending van artikel 52 van de Vreemdelingenwet en van artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (Conventie van Genève); dat zij aanvoert dat zij ter ondersteuning van haar asielaanvraag “de toestand van etnische verdrukking die heerst in haar geboorteprovincie heeft aangehaald en dat zij gedwongen was te vluchten en alles achter te laten nadat haar man het kogelvuur van de politie trachtte te ontvluchten”; dat verzoekster tevens aanvoert dat de Albanese minderheid van Preshev alle karakteristieken vertoont van een sociale groep in de zin van de Conventie van Genève en dat “alle Albanezen van Preshev vatbaar zijn (om) het geweld van het Servische regime te ondergaan enkel door hun binding met deze minderheid die opnieuw de vervolgingen doorstaat vanwege de Servische macht”; dat zij voor het overige de feitelijke toestand in haar beweerde streek van herkomst schetst;

Overwegende dat de Conventie van Genève aan de verdragsluitende staten een ruime appreciatiebevoegdheid geeft, meer in het bijzonder voor wat betreft de organisatie van een procedure met betrekking tot het onderzoek naar de ontvankelijkheid van een asielaanvraag; dat van deze bevoegdheid door de Belgische wetgever werd gebruik gemaakt middels artikel 52 van de Vreemdelingenwet; dat voormeld artikel aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de mogelijkheid biedt een asielaanvraag onontvankelijk te verklaren op grond van een aantal criteria en de verblijfsweigeren genomen door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken te bevestigen; dat één van de onontvankelijkheidsgronden de “bedrieglijkheid” is; dat het gaat om aanvragen die valse inlichtingen bevatten, essentiële feiten verhehlen of gegrond zijn op documenten die niet echt zijn; dat volgens een groot deel van de rechtspraak van de Raad van State het bedrieglijk karakter onder meer kan worden vastgesteld indien tegenstrijdigheden worden aangetoond ten opzichte van gebeurtenissen van algemene bekendheid of tussen verschillende stukken en verklaringen uit het dossier; dat uit de analyse van de overige middelen blijkt dat verzoekster niet aantoont dat de Commissaris-generaal op grond van een grondig onderzoek van alle elementen van de zaak niet in redelijkheid kon twijfelen aan haar beweerde Joegoslavische afkomst en kon vaststellen dat zij en haar echtgenoot tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd omtrent essentiële elementen van hun asielrelaas; dat het vijfde middel ongegrond is;

4. Overwegende dat de verzoekende partij geen middel heeft aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op
zes januari tweeduizend en vier, door :

de H.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Mevr.	M. VAN LIMBERGEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. VAN LIMBERGEN.

D. MOONS.